

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2927/05
24.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Миломира Николића, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужиоца АА чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене Општине Барајево, коју заступа Градско јавно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Округног суда у Београду Гж.5225/05 од 18.5.2005. године, у седници одржаној дана 24.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Београду Гж.5225/05 од 18.5.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Петог општинског суда у Београду П.1503/04 од 15.12.2004. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете због рушења објекта исплати 210.000.000,00 динара а на име измакле добити 90.000.00 динара са законском затезном каматом од 9.6.2004. године па до исплате. Такође је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 59.250,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца Округни суд у Београду је пресудом Гж.5225/05 од 18.5.2005. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу чл. 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности а на друге битне повреде се ревизијом одређено не указује.

Током поступка је утврђено да је решењем Одсека за урбанизам, комунално-стамбене и грађевинске послове Општине Барајево од 28.6.1990. године тужиоцу одобрено постављање привременог пословног објекта на време од 5 година а по истеку овог рока решењем Извршног одбора СО Барајево одобрено је продужење права коришћења јавне површине на локацији ББ на којој је тужилац изградио привремени објекат, дупло веће површине од одобрене ради обављања услужне трговинске делатности. Решењем Извршног одбора СО Барајево од 27.3.1998. године коришћење предметне јавне површине тужиоцу је продужено за период од 5 година а до дана 27.3.2003. године. Решењем Одељења за урбанизам, комунално-стамбене, имовинске правне послове Општинске управе Општине Барајево од 15.4.2003. године тужиоцу је наређено да изврши уклањање предметног објекта с обзиром да је исти привременог карактера при чему је у међувремену дошло до измене плана постављања привремених објеката на јавним површинама Општине Барајево. Напред означено Одељење Општине Барајево је дана 28.5.2003. године донело закључак о дозволи извршења којим је утврђено да је решење од 15.4.2003. године постало извршно 18.5.2003. године те да се предметним закључком дозвољава његово извршење о трошку извршеника. Тужилац није поступио по напред наведеном закључку те је истом од стране Општине Барајево упућено обавештење да ће се дана 29.3.2004. године спровести извршење напред наведеног решења те је уклањање предметног објекта принудно спроведено означеног датума.

Како је током поступка утврђено да тужена није незаконито поступала тиме што је уклоњен предметни привремени објекат, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев за накнаду материјалне штете настале рушењем објекта.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права обзиром да је тужилац поднео захтев за легализацију предметног објекта.

Наиме, предметни објекат је уклоњен 29.3.2004. године на основу решења о уклањању објекта од 15.4.2003. године с обзиром да је исти привременог карактера које решење је постало извршно 18.5.2003. године. Привремени објекат се може користити на основу привремене дозволе надлежног управног

органа док њено дејство траје те се након тога објекат мора уклонити услед чега су нижестепени судови правилно закључили да се у конкретном случају не ради о незаконито проведеном поступку органа тужене те тужилац не може остварити права на накнаду евентуалне штете настале рушењем таквог објекта.

Ово стога, што је одредбама чл. 172. ст. 1. ЗОО прописано да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Дакле, одговорност за насталу штету сноси само правно лице чији је орган штету проузроковао, а штета на коју се тужилац позива није последица противправне радње односно незаконит рада органа тужене у вршењу или у вези са вршењем својих функција да би тужени био у обавези да је надокнади. Стога су правилно нижестепени судови одбили као неоснован захтев тужиоца за накнаду материјалне штете.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу чл. 393. ЗПП.а у вези чл. 491. ЗПП-а ("Службени гласник РС",бр.125/04), одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд